

Epifania del Senyor

Dm, 5/01/2010 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Les lectures de Nadal han deixat molt clar que una gran llum ha il·luminat el poble. Lluç, l'evangelista, ha deixat claríssim que la nit s'ha fet dia i que la glòria de Déu, resplendor del Senyor, ha aclarit el cel i ha dut la pau a la terra. Pau, a la carta als Efesis, ens ha fet entendre que el Senyor omplia de llum l'interior del nostre cor.

Entre Nadal i l'Epifania, el Segon Diumenge de Nadal ha proclamat el Pròleg de l'Evangelí de sant Joan: la Paraula de Déu és Vida i la Vida era Llum pels homes. La llum resplendeix en la foscor, però la foscor no acaba de rebre la llum. "Els seus no el van rebre" del IV Evangelí s'assembla al que diu Lluç: "No hi havia lloc per a ells en l'hostal". Però la llum no deixa de venir i de voler que siguem llum.

El dia de Reis -després que Isaïes anuncia que Jerusalem s'alça radiant perquè arriba la seva llum, i amb ella gent de tots els pobles a adorar el Senyor i a oferir-li dons- entenem que aquesta llum és la revelació d'un secret que, fins a Jesús, estava amagat: els gentils, els pobles pagans -tots nosaltres- també estem cridats a l'herència del poble de Déu; estem cridats a ser Cos de Crist; estem cridats a rebre la promesa de Déu, tal com ho diu la Carta als Efesis.

Per això en l'Epifania continúen les corredisses del Nadal, quan els pastors corren a adorar, i corren a explicar que allò que han vist en la menjadora, és exactament el que havien sentit dir de Jesús: que era el Salvador del món, el Messies, el Senyor. És que els pastors, els darrers, han arribat a la llum de la fe, igual que els Apòstols Pere i Joan quan corrien també cap el Sepulcre buit. Ara són els pobles els que marxen depressa a adorar el Fill que ha nascut, el Fill de Déu i de Maria.

Ara, en l'Epifania, la llum de Déu és una estrella que ens guia en el camí i que ens omple d'alegria.

Els Savis, els mags d'Orient, ens representen a tots nosaltres. Ells, com nosaltres, han fet el viatge de la vida: un viatge d'aventures pròsperes i adverses guiat per la llum de l'estrella que els orienta en els moments oportuns. Ells han confiat i, ara, amb una gran alegria, s'agenollen i adoren Jesús. El viatge ha fet el cim i com que la fe i l'esperança mai van soles, perquè les acompanya l'amor, vet aquí que obren les seves arquetes i ofereixen els dons. De petits dèiem que els Mags oferien al Nen encens com a Déu, or com a rei i mirra com a home. I realment no hi ha actitud més gran sinó la de glorificar Déu amb el cor (més que amb l'encens); no hi ha cosa més sana que desprendre's del que posseïm per a compartir-ho; i no hi ha cosa més responsable que recordar la Nostra condició humana i procurar ser madurs perquè són possibles encara la llibertat i l'amor, a través dels quals madurem la Nostra personalitat.